

Sportul înseamnă și competiție – cu tine însuși, cu alții, sau cu natura. Din păcate, evoluția civilizației a condus la obișnuința satisfacerii ușoare a plăcerilor, consecința fiind că un număr din ce în ce mai mare de oameni refuză dificila luptă cu ei înșiși, de fapt cu instinctele lor. Aceasta e singura metodă care produce un om mai bun și asigură dezvoltarea ideală a societății. În schimb, atracția luptei cu alții s-a extins peste toate, consecința fiind exacerbarea violenței în toate relațiile: interumane, intercomunitare, internaționale.

Într-o viziune psihanalitică, comportamentele agonistice (competitive), de la sporturi și încăierări până la competiția economică, se subsumează virilității, fiind transfigurări ale instinctului sexual.

Competiția = expresia animalității din om

Instinctul e o parte inseparabilă din om. Orice manifestare a sa (cum e și spiritul competitiv) fiind naturală și inevitabilă, nu poate fi „bună” sau „rea”. Doar excesele – în ambele sensuri, pot fi rele sau dăunătoare. Competiția proiectează în sfera socială instinctul sexual, exacerbat în ultima vreme de sedentarism. Ea pervertește purtarea omului și strică societatea, încurajează violența existentă oricum în individ. Amplificarea spiritului competitiv, specifică epocii moderne, e o boală a civilizației, o dovadă în plus a tulburării mintale de care suferă pretutindeni omenirea în vremea acestui început de mileniu, sub influența malefică a susținătorilor competiției libere pe piața economică.

În orice domeniu s-ar întrece, oamenii fac orice pentru a câștiga, recurgând din ce în ce mai mult la *mijloace necinstite*. Competiția *sportivă* nu face excepție. Contează numai succesul și profitul. De exemplu, imoralitatea, lăcomia și corupția din fotbal au devenit de necontrolat. Sau, înaintea Jocurilor Olimpice din 1994 o patinatoare i-a rupt deliberat piciorul altei concurente (cu ajutorul amantului). Ultima găselniță la campionate mondiale de

Judo

din 2003: reverele

Kimono

-ului sunt îmbibate cu un detergent, care uscat nu se simte. În timpul meciului însă, reverele umezite de sudoare devin foarte lunecoase și adversarul nu le mai poate apuca. În Franța, tatăl unor adolescente, jucătoare de tenis, a turnat înainte de meciuri somnifere în băutura rivalelor copiilor săi. Tot așa, înaintea unui meci cu rușii, gazdele au băgat un somnifer în hrana rugbiștilor români. Pentru a câștiga concursurile agricole, fermierii australieni fac operații estetice vacilor. Ș.a.m.d.

Ipocrizia și lașitatea domnește la toate nivelurile organizațiilor sportive, care pentru bani se fac că nu văd „oamenii siringă”, a căror performanță depinde numai de calitatea perfuziilor și chimicalelor cu care se îndoapă. De la ciclism la atletism, de la înot la haltere, toate sporturile competiționale sunt atinse de acest flagel. De la fotbalistii morți pe teren până la „briliantul” Mutu, drogurile fac victime. Jacques Anquetil, câștigător de 5 ori al Turului Franței, declara: “*do ar un prost mai poate crede că poți câștiga Turul bând apă minerală!*”. Se „uită” că victoriile sportive ale RDG – în anii '80 locul 3 în lume, după SUA și URSS - comandate de regim pentru dovedirea superiorității comunismului, au fost obținute prin dopare. În anii '90, după căderea Zidului Rușinii din Berlin, între 500 și 2000 de foști sportivi aveau probleme de sănătate asociate drogurilor competiționale: cancer la ficat, boli ale inimii, sterilitate, cancer la sâni sau la testicule, depresii cronice etc.

Din păcate, și artele marțiale orientale au suferit influența nefastă a civilizației occidentale moderne, din ce în ce mai bolnavă la cap. S-a trecut nu numai la popularizare și democratizare (o tendință bună), dar și la competiție – aceasta cu o pierdere considerabilă a sensului lor real. Numeroase arte marțiale au devenit sporturi competiționale cu campionate la orice nivel, inclusiv mondial și olimpic.

În loc de a se încerca ridicarea mulțimii, s-a trecut la scăderea nivelului spiritual și moral al artelor marțiale spre puterea de înțelegere și gusturile prostimii. Această transformare a dus la dispariția valorilor morale originale, la scăderea atractivității artelor ca metode educative pentru masele largi. E adevărat că ele mai sunt încă practicate azi de foarte mulți oameni, dar, pentru a le face mai accesibile, sau a le adapta la cerințele spectacolului TV și competiției sportive, au fost sărăcite de tehnicile mai dificile și de componenta lor spirituală. Lecțiile pentru cultivarea

minții și sufletului sunt evident omise din antrenamente - fiind considerate dificile, neatractive, chiar inutile: nu aduc bani.

Arta marțială tradițională nu e însă sport - ci un sistem de autoeducație, de luptă cu tine însuși. E în stare o competiție sportivă să facă ceva asemănător? Un concurent se luptă cu el însuși poate doar atunci când concurenții sunt mult mai slabi, sau inexistenți. În general participanții la concursuri caută mereu noi metode de scos bani, nu posibilități de performanțe sportive superioare. De exemplu, pentru a înmulți concursurile (și câștigurile bănești), în box s-a ajuns la 3 sisteme de campionate mondiale, la *Karate* sunt 7 sisteme – și situația nu s-a limpezit încă.

Câteva școli de arte marțiale au scăpat totuși acestui tăvălug infernal. Ele continuă să se bazeze pe metodele vechi de antrenament și educație, evitând competiția și insistând asupra caracterului și disciplinei mintale, nu glorificând doar îndemânarea corporală a elevilor. Aceste școli tradiționale reduc agresivitatea și violența elevilor datorită exemplului și influenței profesorului (*Sensei*), accentului pus în cursul lecțiilor pe etică, filozofie, efortul de mare intensitate, dar și exersării tehnicilor de luptă preponderent sub forma exercițiilor rituale (*Kata, Kumite*) – nu sub forma duelului (*Shiai, Randori*).

Unele săli (școli) de arte marțiale se împodobesc cu pene străine. Ele pretind că acolo s-ar învăța o Cale (de exemplu *Karatedo, Judo* etc.) dar promovează competiția și, cu sau fără voie, formează la elevi o cu totul altă educație decât cea specifică

numai

Căilor marțiale.

Civilizarea elevilor prin *educație adecvată* urmărește menținerea spiritului competitiv în limitele normalului, pentru a permite dezvoltarea societății.